

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Trithemii Spanheimensis Primo, Deinde D. Iacobi Maioris Apvd Herbipolin Abbatis, viri suo aeuo doctiss. ... Partis Opera Historica, Qvotqvot hactenus reperiri potuerunt, omnia

Partim E Vetvstis Fvgientibusque editionibus reuocata, & ad fidem
Archetyporum castigata; partim ex manuscriptis nunc primùm edita ;
Qvorvm Catalogvm Aversa pagina exhibet

Iohannis Trithemii Spanheimensis Primo, Deinde D. Iacobi Maioris Apvd
Herbipolin Abbatis, viri suo æuo doctissimi Secvndæ Partis Chronica
Insignia Dvo - I. Coenobii Hirsavgiensis, Diœcesis Spirensis: eius
foundationem & progressum ab Anno Christi DCCCXXX. vsque ad Annum
MCCCLXX. II. Coenobii ...

Trithemius, Johannes

Francofvrti, 1601

De Diethmaro, Sexto Hvivs Coenobii Abbate, Qvi præfuit annis
vigintiseptem, & de diuersis gestis illius temporis in Alemania.

urn:nbn:de:0128-1-17336

in mense Martio, diem non notavit Meginfridus, anno regiminis sui 7. quod monachus præscriptus Adelhardus qui busdam ex monachis secreto prædixisse ferebatur: sub isto Abbate Rudolpho, monastica disciplina multum tepuerat. Erat enim (sicut prædiximus) homo leuis, conuiujs & potationibus deditus torus, parum aut nihil de conuersatione regulari curans. Vnde monachi præsertim ætate minores, nondum in timore Dei fundati, his laxitatibus semel assueti, nunquam deinceps ad internam conuersationem spiritus reuocari potuerunt.

Rudolphus abbas mortuus, sub quo disciplina tepuit.

DE DIETHMARO, SEXTO HUIUS COENOBII ABBATE, QVI

presuit annis vigintisepem, & de diuersis gestis illius temporis in Alemannia.

POST mortem Rudolphi abbatis, magna in delegendi successore inter fratres difficultas suborta est. Nam aliqui ex senioribus, quibus cordi erat disciplina vitæ regularis, talem habere pastorem optabant, qui pristinum illum monasticæ religionis feruorem iam pene extinctum in monasterio isto, verbo & exemplo resuscitare & vellet & posset: contra maior quidem, sed non sanior pars fratrum, qui paruo Rudolphi abbatis exemplo remissiores animo iam facti fuerant, abbatem suis conuenientem moribus querebant.

Dissentio fit in electione.

Tandem post multos tractatus, consilium interponente suum venerabili Hildeberto, Fuldenfis monasterij abbate, elegerunt vnanimi consensu Diethmarum monachum sancti Galli, iam antea eis aliquando notum, quippe qui Linthelmo scholam sancti Aurelij olim tenente per biennium apud eos commoratus sit.

Consilium Fuldenfis abbatis. Diethmarus fit abbas.

Hunc ergo in abbatem eligentes 18. calend. Maij, de monasterio sancti Galli honorifice adductum susceperunt eodem anno, quo Rudolphus viam vniuersæ carnis fuerat ingressus anno videlicet dominicæ natiuitatis 925. indiçione 13. Henrici regis Romanorum anno sexto, præfuit annis 27. Fuit autem ex Sueuia oriundus, patre genitus Arnolodo, matre Heluuije, secundum seculi quidem dignitatem nulla nobilitatis prerogatiua insignitis, sed qui humilem progeniem Christi amore redderent claram. Filium enim hunc suum adhuc paruulum in monasterio præfato sancti Galli omnipotenti Deo seruiturum obtulerunt, per cuius meritum se Deo quoque reconciliari posse confidebant. At vero puer semel Deo à parentibus deuotus, quasi alter Samuel cœpit in omnibus quæ ad religiosam conuersationem pertinebant, studiosius agere, & quæ à senioribus dicebantur diligentissime conseruare.

Vita Diethmari abbatis.

Fuit eo tempore monachus nomine Hartmondus, qui post Norgerum scholæ monachorum apud S. Gallum multis annis præfedit, cuius in superioribus iam dudum fecimus mentionem. Is cum gratiam docendi haberet singularem Diethmarum paruulum cum alijs instituendum suscipiens, breui illum coætuis reddidit doctiorem. Erat sancti ingenio docilis, tantaque vniuersæ memoriæ adhuc paruulus vigebar, vt pro miraculo haberetur. Mortuo non post multos annos, Hartmundo successit in regimine literariæ institutionis Adclardus monachus valde doctus, qui Diethmarum & Helpericum singulari præditos ingenio, singulari quoque diligentia docebat. Diethmarus ergo in omni scientia philosophiæ tam mundanæ quam ecclesiasticæ doctus euasit, non minus integritate monasticæ conuersationis, quam eruditione literarum insignis, septennis in monasterio à parentibus traditus fuit.

Commen-datur à studio literarum. Ingenium eius commendatur.

Adclardus scholasticus S. Galli.

Anno 28. gradum sacerdotij accepit. Et post septennium cum esset annorum 35. hoc ipso anno in abbatem huius monasterij fuit assumptus. Vitæ continentissimæ fuit, in cibo parcus, in potu parcior, qui regularem disciplinam in hoc monasterio pene collapsam prudentissimo moderamine ad priorem statum reuocauit. In agendis quibuslibet negotijs prudenter se gerebat, & omnipotens Deus benedictionis suæ gratiam ei multipliciter impendit. Erat non solum doctus, sed etiam tam in Romana lingua quam in Alemannica eloquentissimus, & tam idoneus ad persuadendum, vt eius sententiæ rarus fuerit qui contradixerit. Fratrum suorum infirmitates ita prudenter & patienter tulit, vt nullus tam insolens vnquam visus sit, qui per eius longanimitatem prudentissimam ad meliora non profecerit.

Ætas Diethmari abbatis.

Conuersationis eius qualitas.

DCCCXXVII.

Anno eius 3. Herigerus archiepiscopus Moguntinus moritur calend. decemb. cui in archiepiscopatu succedit reuerendissimus ille abbas Fuldenfis Hildebertus, genere Fran-

Hildebertus abbas Fuldenfis fit archiepiscopus.

Chronij

era
o r' rca

episcopus Moguntinus. **cus**, vir miræ sanctitatis, & præter naturalem sapientiam animi literarum quoque scientiis illustris, qui inter cætera dona gratiarum, spiritum quoque prophetiæ habuisse memoratur. Hic est Hildebertus amabilis Deo pontifex, cuius cõsilio (vt prædiximus) Diethmarus ante biennium in abbatem huius monachicæ habitationis de sancto Gallo sumptus: præfuit autem ecclesiæ Moguntinæ annis 14. Iste venerabilis antistes Ottonem Imperatorem primum vixit in regem.

DCCCCXXVIII.

Vngarivincuntur ab Imperatore. Anno Diethmari abbatis 4. Henricus Imperator pugnans cum Vngaris, Danis & Boemis, triumphator evasit, interficiens quasi viginti milia ex eis, ducensque nongentos cum præda ingenti captivos.

Diethardus ex abbate episcopus. His diebus Diethardus abbas monasterij Hirsfeldensis, factus est episcopus Hildemensis in Saxonia, nonus in ordine: & præfuit ecclesiæ præfatae annis vigintiduoibus, in cuius locum Burchardus factus est abbas.

Ratherius ex monacho episcopus. Claruit circa hæc tempora Ratherius ex monacho Bobiësis cœnobij episcopus Veronensis, vir nimia simplicitatis, sed eruditione tam secularis literaturæ quam ecclesiasticæ nominatus, qui pulsus ab episcopatu Papiæ, in exilium ab Hugone rege Italiae, quia Baunaris fauebat: & iterum in pristinum honorem restitutus, librum de suis ærumnis luculento sermone composuit. Scripsit & alia multa legentibus vtilia, quorum alibi mentionem fecimus. Multum laboravit scribendo & prædicando contra hæresin Anthropomorphitarum, quæ suo tempore in Italia repullulare cœperat dicens: Deum corpore & membris

Hildeuinus. Eodem tempore claruit Hildeuinus ex abbate Bobiensis cœnobij episcopus Veronensis ante Ratherium immediate, ac postea archiepiscopus Mediolanensis ab Hugone rege Italiae constitutus.

DCCCCXXIX.

Lancea domini venit ad imperiũ. Anno Diethmari abbatis 5. lanceam mirandi operis, & clavis Iesu Christi cunctis sanctificatam, quæ dicitur primi & magni imperatoris Constantini fuisse, quam Samson comes Rudolpho regi Burgundiæ donauerat, Henricus Imperator precibus, minis & immensis muneribus ab eo extorsit, quam ad insigne & tutamen imperij posteris reliquit: hanc vero nostris temporibus Nurenbergenfes se habere cum cæteris Caroli Magni insignibus profitentur, quam & vidimus.

Monasteriũ Quelenburg fundatum est. *Mechtilde prima abbatissa.* His quoque temporibus Henricus Imperator construxit illud famosum cœnobium monialium sub regula sancti Benedicti in Saxonia, quod Quelenburg nominatur, in honorem beati Seruatij Tungrorum quondam episcopi, in primam abbatissam constituit Mechtildem filiam suam, quæ fuit virgo multis clara virtutibus, soror videlicet Ottonis imperatoris primi & Brunonis archiepiscopi Colonienfis.

DCCCCXXXII.

Fons sanguinis effluxit. Anno Diethmari abbatis octavo, in ciuitate Ianuensi fons sanguinis largissime effluxit, portendens forte ipsius vrbis iminentem ruinam, quæ eodem anno subsecuta est. Nam ciuitas ipsa, ab Aphricanis infidelibus cum multa classe ad nauigantibus eodem anno capta est, ciues omnes aut trucidati aut captiui abducti sunt.

Burchardus ex abbate episcopus. Eodem anno Burchardus abbas Hirsfeldensis factus est episcopus post Diedonem in ecclesia Herbipolensi, cui in abbacia successit Megingus vir strenuus & morum honestate insignis.

DCCCCXXXV.

Prodigia. Anno abbatis Diethmari 10. qui fuit dominicæ natiuitatis 935. magna synodus episcoporum & abbatum apud Erphordiensem urbem Thuringiæ celebrata est.

Inauditum prodigium. Multa hoc anno mortem imperatoris Henrici miracula præcesserunt. Sol sereno cælo obscuratur, per fenestras domorum radios immittens sanguineos. Mons in quo Henricus postea fuit sepultus, flammæ in multis locis euomit. Hominis cuiusdam sinistra manus ferro amputata, post annũ ei dormienti ad integrũ restituta est, & pro signo miraculi remansit in loco coniunctionis linea subtilis sanguinei coloris.

Henricus Imperator moritur. Anno sequente Henricus rex per domitis circumquaq; gentibus, cum Romã proficisci statuisset, infirmitate correptus iter intermisit. Qui cum se moriturũ cerneret, cõuocatis principibus & omni populo, filium suum natu maiorem Ottonem Imperatorem designans, cæteris filijs prædia cum thesauris distribuens, moritur 4. nonarũ Julij, anno ætatis suæ ferme 60. regni autem 18. sepultus in monasterio monialiũ, quod ipse inchoauerat, vxore perficiente, in Quelenburg. Cui filius eius Otto primus succedens, annis 38. imperauit.

Vngarorum gressus.

Henrici

uit, cuius anno primo Vngari Franciam, Alemariam, Burgundiam & Galliam vsque ad Oceanum deualtantes, per gyrum intrantes in Italiam, redierunt tandem in sua cum ingenti prada.

DCCCCXXVI.

Otto consecratur in regem.

Anno igitur Diethmari abbatis 11. qui fuit dominicæ natiuitatis 936. indict. decima, Otto primus per manus Hildeberti archiepiscopi Moguntini Aquigrani in regem vnctus est.

Cum enim duo pontifices, Treuerensis videlicet & Colonienfis inter se contenderent, quis hoc munus consecrationis iure peragere debuisset, procerum iudicio, ad Hildebertum Moguntinum pontificem delatum est.

Qui accedens ad altare, & sumens inde gladium imperialem cum baltheo, conuersusque ad regem, ante se genua flectentem dixit: *Accipe hunc gladium, in quo deycias omnes Christi aduersarios, barbaros & malos Christianos, tibi auctoritate diuina traditum, cum omni potestate totius imperij Francorum, ad firmissimam pacem omnium Christianorum, Amen.* Deinde sumptis armillis & chlamyde induit eum dicens; *His cornibus humerò tenus demissis, monearis quo zelo fidei seruere debeas, & in tuenda pace vsque in finem constans perseueres.* Exinde sumpto sceptro baculoque dixit; *His signis monitus esto, quatenus paterna castigatione subiectos corripias, primumque te Dei ministris, deinde etiam viduis, orphanis & pupillis protectorem ac defensorum semper exhibeas, eisque manus misericordie clementer porrigas.* Post hæc fuso super caput eius oleo consecrationis ait; *Vixit te Dominus in regem super populum suum, vt nunquam de capite tuo oleum miserationis deficiat, quo hic & in futuro misericordiam ab ipso creatore tuo consequaris, Amen.* Postremo imposuit capiti eius regalem coronam dicens; *Coronauit te corona iustitie, qua monearis te ministrare iustitiam debere subditis, quatenus hoc ornamento regali præmunitus, & tuis reuerendus, & inimicis terribilis appareas, & post huius vitæ terminum sempiterno cum angelis premio coroneris, Amen.* Completa benedictione pontificis, regem in folium regalem cum omni latitia posuerunt.

Modus consecrationis. Ad gladium.

Ad armillam.

Ad sceptrum.

Ad unguentum.

Ad coronam.

DCCCCXXVII.

Anno Diethmari abbatis 12. monasteria S. Galli in Sueuia, Bonifacij in Fulda, & Scotorum, igne consumpta sunt.

Monasteria tria cremantur. Dux Henricus captus.

Eodem anno dux Euerardus cepit Henricum fratrem imperatoris, quem pater exipullo Arnolde Bauariæ ducem constituerat, sed Bauaris mox per Ottonem deuidis, frater de carcere soluitur.

S. Adamatus abbas.

Claruit his temporibus post S. Odohem, Adamatus abbas Cluniacensis, vir sanctitate vitæ & eruditione scripturarum satis præclarus, qui tandem oculorum lumine orbatus, in medio fratrum suorum magnum patientiæ se præbuit exemplar. Hic tandem consummato presentis vitæ termino, in sanctorum catalogo relatus est, cuius festus agitur diebus Septembris.

DCCCCXXVIII.

Anno Diethmari abbatis 13. Hildebertus reuerendissimus atque sanctissimus nostri ordinis quondam abbas, vt supra diximus, archiepiscopus Moguntinus moritur: cui Fridericus successit, qui construxit monasteriū S. Petri Apostoli extra muros Moguntinenses ad Aquilonem.

Hildebertus obiit.

DCCCCXL.

Anno Diethmari abbatis 15. fundatum est monasterium nostri ordinis in ciuitate Magdeburgensi, in honore S. Ioannis, in eo loco vbi hodie maior ecclesia est posita, ipso monasterio postea extra ciuitatem in monte translato, quod appellamus Bergam. Hanc autem foundationem Otto Imperator primus incepit & perfecit; primus autem coenobij abbas fuit Anno, monachus coenobij S. Maximini Treuerensis, vir in scripturis tam diuinis quam secularibus multum eruditus, & non minus integritate morum quam scientia venerabilis.

Monasterium Bergense fundatur.

Anno abbas.

DCCCCXLIII.

Anno Diethmari abbatis 18. qui fuit dominicæ natiuitatis 943. obiit Diethardus monachus & scholasticus huius qui præfuerat scholæ monachorum publicæ annis 22. post Luthelimum monachum, vir in omni scientia scripturarum doctissimus, & non minus conuersatione quam doctrina in signis decessit autem 12. calend. Octob. indictione 1. cui in officio docedi successit Meginradus monachus multum venerabilis, qui Luithelmi auditor in iuuentute fuerat, quo defuncto sub Diethardo predicto monacho, in omni scientia tam diuina quam seculari valde profecit, & multos auditores post se doctissimos reliquit. Claruit huiusmodi temporibus in monasterio S. Galli, vir valde doctus in omni scientia

Diethardus scholasticus moritur.

Meginradus.

*Helpericus
scholasticus
S. Galli.*

bonarum artium Helpericus monachus, Diethmari quondam condiscipulus, qui post mortem Adelhardi monachi & scholastici præceptoris sui, docendi officium in eodem monasterio nactus, multos præclaros discipulos in omni doctrina eruditos post se reliquit. Qui quanta conscripserit opuscula, alibi vbi de scriptoribus tractauimus, satis expressimus.

*De vxori-
bus & filiis
Imperatoris
Otonis pri-
mi.*

Hoc ipso eodem anno moritur Editha filia regis Angliæ prima, vxoris nomen sortita Otonis Imperat. mulier sancta & Christo valde deuota, sepulta in præfato monasterio Magdeburgensi. Hæc peperit Otoni duos filios, Ludolphum ducem Saxonie & Wilhelmum, qui post Fridericum fuit archiepiscopus Moguntinus. Exhinc duxit Adelheidem filiam ducis Burgundiæ viduam vxorem, ex qua item duos filios suscepit, Otonem qui post patrem Imperator factus est, & Mechtildem quæ fuit ordinis nostri abbatissa in Queldenburg.

Eodem quoque anno obiit mater Otonis primi Mechtildis imperatrix, & in prædicto cœnobio monialium iuxta maritum suum Henricum sepulta est.

*S. Wences-
laus marty-
rizar.*

His diebus princeps Bohemiæ Wenceslaus vir sanctus & Christianissimus à fratre martyrizatur, ambitione principandi seuiente. In cuius vltionē Otto Imperator bellum Bolislao fraticida indixit, & longa per annos 14. inter eos concertatio fuit.

Arigandus.

Circa hæc tempora Arigandus abbas Monasterij S. Petri in Francia, religione & sanctitate clarus habetur in ciuitate Senonensi, qui vitam monasticam in eodem loco magnifice reformare non minus exemplo quam verbo curauit. His etiam diebus post Wil-

Gerlandus.

helmum Gerlandus monachus S. Germani Altisiodorensis nostri ordinis, fit archiepiscopus Senonensis, vir doctus & religiosus, qui cum Senonensem aliquot annis strenue rexisset ecclesiam, migravit ad Dominum, & in monasterio suo diui Germani vnde assumptus fuerat, sepultus est. Post quem Hildemannus monachus S. Dionysij Parisiensis nostri ordinis, vir valde doctus, archiepiscopus Senonensis factus est. Anno Diethmari ab-

*Hildeman-
nus.*

batis 21. fames in Gallia magna præualuit, Vngari cum Bauari & Imperatore pugnare superantur. Anno 23. Imperator Otto Danos vicit, & Gotfridum regem eorum cum omni gente Christianum fecit, & episcopatum Silesuicensem & Ripenicum de nouo exiit.

*Dani con-
uertuntur
ad fidem
Christi.*

Erexit in super archiepiscopatum Magdeburgensem, ipsamque ciuitatem construxit, & multa cœnobia fundauit.

DCCCCLI.

*Imperator
secundam
duci vxor-
em.*

Anno Diethmari abbatis 26. qui fuit 951. Dominica natiuitatis, Otto Imperator nuptias cū Mechtild secundæ vxore sua in ciuitate Papiensi celebrauit, cū maxima pompa & solennitate, quam priore anno, Berengario deuictō, ex vinculis eius liberauerat.

*Berengarius
tyrannus
vltimus in-
carceratur.
Magni ter-
ramotus.*

Anno sequente, qui fuit vltimus Diethmari abbatis, Berengarius tyrannus præfati sacramenti contemptor, Italiam denuo grauius afflixit: vnde Imperator iterum innocens ab Italis atque Romanis, Italiam cum ingenti exercitu contra Berengarium secundo ingressus, vicit, & superauit eundem, atque de Italia fugauit. Qui non inueniens vbi requiesceret pes eius, tandem apud Augustam se cum vxore in ditionem imperatoris submisit, missusque in castellum Bambergense ac custodiae mancipatus, nō multo post diem clausit extremum, cuius bella, fraudes & gesta, Eutrandus diaconus Ticinensis luculento sermone descripsit. Magni hoc anno terræmotus in diuersis Germaniæ Galliaque locis facti sunt.

DCCCCLII.

*Diethma-
rus abbas
moritur.*

Eodē anno dominica natiuitatis 952. indictione decima, quarto nonas Martij, obiit reuerendissimus abbas Diethmarus, huius monasterij sextus in ordine, anno suscepti regiminis 27. ætatis vero suæ 71. sepultus in ecclesia S. Aurelij, vir per omnia Deo dignus, qui regularem obseruantiam in hoc monasterio pene collapsam, verbo & exemplo magnifice reformauit. Nec solum in obseruantia regularis discipline se studiosum exhibuit, sed etiā in conferuandis possessionibus monasterij, ampliandisq; magnam diligentiam fecit. Locum enim hunc libris & reliquijs sanctorum valde nobilitauit, & multis ornamentis decorauit. Magna multitudo monachorum sub eius regimine in hoc cœnobio clau-

*Monacho-
rum magna
multitudo.*

rui, quorum aliqui sanctitate vitæ valde fuerunt insignes, plures autem propter scientiam & doctrinam scripturarum celeberrimi nominis habiti sunt. De diuersis quoq; nostri ordinis per Germaniam monasterijs monachi, ad scientiam scripturarum hauren-

*Maximum
studij mo-
nasteriorum.
Monachi
liberabant
scholasticos.*

dam huc mittebantur; quia talis eo tempore consuetudo in ordine nostro seruabatur, vt monachi pro pleniori eruditione cōsequenda, si qui viderent idonei ad diuersa monasteria instruendi, mitterentur. In omnib; enim nostri ordinis cœnobijs, in Germania & Gallia maxime, monachorum scholastici ex monachis habebantur, qui iuniores quosque in ingenio

Henrij

genio praestantes, in primitiuis literarum scientijs erudirent, & postea qui habiles inuenti fuissent, ad altiora transmitterent. In solis autem famosioribus coenobijs, quibus & abbatia rerum temporalium erat copiosior, & monachorum numerus maior, constituebantur ad officium docendi alios, monachi omnium doctissimi, & non solum in diuinis, sed etiam in secularibus literis eruditi, ad quos ex inferioribus gradus coenobijs mittebantur monachi altioribus disciplinis instruendi. Quicumque vero inter eos maioris eruditionis famam in ordine acquiserat, etiam plures ad se missos discipulos, ad erudiendum monachos habebat. Inter monasteria autem hunc morem studiorum habentia, hoc tempore praecipua fuerunt, monasterium Fuldense, sancti Galli, Augiense, Hirsfeldense, nostrum Hirsaugiense, S. Albani Moguntinense, Corbeiense, Prumiense, Mediolacense, S. Dionysij Parisiense, sancti Maximini Treuerense, Remense, Altsiodorensis, Turonense, Stabulense, & Wissenburgense: in quibus omnibus erant monachi & multi & valde studiosi, e quorum collegio in singulis coenobijs vnus ceteris in scientia scripturarum excellentior scholasticus ponebatur. Abbatia autem qui monachos habere cupiebant in omni scientia eruditos, ad diuersa monasteria ex suis quosdam mittebant instruendos. Vtinam tale studium hodie in nostris haberetur monasterijs, quam multa bona fierent, infinita mala prohiberentur: sed non omnibus inest amor scientiae scripturarum: propterea noster ordo sacratissimus quasi sine honore iacet pulpitis. Duo quondam ipsum ordinem nostrum gloriosum reddiderunt, vitae meritum, & eruditio scripturarum: quorum dum alterum intermittitur, ad alterum raro peruenitur. Hoc his temporibus pauci aduertunt, quorum qualis scientia, talis & conuersatio quae ista nesciunt. Sed nos ad historiae ordinem redeamus. Diethmarus autem felix recordationis abbas, de quo loquimur, sciens vtilitatem scientiae scripturarum monachos suos summopere in omni doctrina literaria erudire statuit: & ob id magistrum eius doctissimum Meginradum monachum, de quo superius dictum est, scholasticum praefecit: ad cuius eruditionis famam Windichinus monachus & scholasticus monasterij Corbeiensis in Saxonia excitatus videre, audire & alloqui tantum virum desiderasse se dicit, quem & vidit, & supra quam dicere potuit, admiratus fuit. Qui Windichinus quantus fuerit in eruditione scripturarum, postea dicemus.

Vita & doctrina ordinis nostri illustrant. Studium abbatu Diethmari.

Windichinus monachus Corbeiensis vniuersitatis Hirsaugiatis.

DE SIGERO, SEPTIMO HVIVS COENOBII ABBATE, qui praefuit annis ferme 30. moribus eius, & gestis quibusdam illius temporis.

MORTVO autem Diethmaro reuerendissimo huius monasterij abbate, sicut praediximus, in locum eius mox electus est Sigerus monachus, qui decani gesserat officium, vir moribus & vita reuerendus, & tam in diuinis scripturis quam in secularibus literis egregie doctus, qui huic monasterio praefuit annis ferme 30. in omni sanctitate & religione. Fuit autem in abbatem electus, eodem die, quo antecessor eius obierat, videlicet nonas Martij, anno dominicae natiuitatis 952. qui fuit Imperatoris Ottonis primi annus 16. Hic Sigerus ex Moguntiacis natus, cum esset annorum quatuor & viginti, & multis in seculo polleret donis, honoribusque, omnibus spretis & contemptis pro Dei amore monachus factus est sub abbate Diethmaro praedecessore suo in tantumque profecit in sanctae religionis conversatione, sapientia & scientia scripturarum, ut Diethmaro viam vniuersae carnis ingressi, seipsum vnanimi omnium consensu pastorem ouium Christi sit constitutus. Qui qualis se subditis suis exhiberet, quam zelosum pro disciplina regulari, quam pius bonis, & feruorem negligenteribus, nemo scribere melius posset, quam qui videre illum & conuersari cum eo in coenobio meruit. In omnibus sane sollicitus fuit, ut se bonis operibus virtutum subditis semper praebere viuum exemplar, ne aut bona praedicans opere semetipsum negligeret, si aliter viueret, aut doctrinam verbi subtrahens inutilis pastor subditis, canisque mutus non valens latrare videretur. Vnde quicquid exemplo non docuit, nemo alius potuit operari.

Sigerus abbas 7. elegit.

Qualis fuerit vita Sigeri huius.

DCCCCLIII.

Anno primo Sigeri abbatis Imperator Otto primus ciuitatem Moguntinam obsequio vallauit.

DCCCCLIIII.

Secundo autem anno qui fuit Domini 954. Wifridus archiepiscopus Colonienfis anno pontificatus sui obiit. Porro destitutus clerus & populus vnanimi deliberatione in virum Domini Brunonem fratrem Ottonis Imperatoris primi conspirauit, quem missis primoribus ecclesiae ipsius, & petunt & consequuntur eum pontificem, cuius monumenta vigilanter in edificijs & ornatu ecclesiarum usque in hodiernum diem multiplicia Coloniae visuntur.

Bruno frater Imperatoris sit archiepiscopus Colonienfis.

